

дустрията все ще намѣри начинъ да замѣни едни сурови материали съ други, но ще задоволи нуждитѣ на населението и фискътъ ще вземе своя дѣлъ. Съ земедѣлието това не е така. Липсата на храни при неурожай не може да се запълни съ друго, освенъ пакъ съ храни, внесени отъ чужбина срещу злато.

б) Напредъкътъ на индустрията е въ зависимостъ само отъ възможността да се пласиратъ произведенията ѝ. Нужнитѣ срѣдства за увеличаване на производството се набавятъ много по-лесно, безъ да се посѣга чувствително върху златния шокъ въ страната, но въ краенъ случай могатъ да се набавятъ и замѣнятъ съ това, което имаме въ страната или което сами можемъ да приспособимъ. Това е много по-възможно и много по-лесно постижимо, отколкото да увеличаваме орната площъ или да правимъ нашето земедѣлие по-интензивно.

в) Приходитѣ, които фискътъ получава отъ и чрезъ индустрията, идатъ на готово, безъ особни грижи и трудъ отъ страна на фиска. Индустрията сама събира сумитѣ и ги внася въ приходъ на фиска най-редовно. Лесно е да се разбере, колко много чиновници ще сж потрѣбни, колко много разходи ще се направятъ, и какви недобори ще се явятъ, ако държавата поиска да събира сама това, което получава отъ и чрезъ индустрията и което надвишава сумата 3,000,000,000 лв. годишно. Това улеснение, което държавата има, съставлява за индустрията новъ товаръ, изразенъ въ губене на време, поддържане на персоналъ, грижи, тревоги, отговорности, глоби за опущения, па свръхъ това и нахокване отъ страна на консуматоритѣ, работницитѣ и производителитѣ на сурови материали, които не се интересуватъ отъ задълженията на индустриалеца предъ фиска, а обвиняватъ за всичко него лично.

Възъ основа на всичко това, индустрията има право да иска поне отъ държавата едно по-друго третиране и зачитане, и името ѝ да се произнася съ свалени шапки.